

Lydf, og omvendt, og jeg tror allermindst, at vi skulle opstille Noget i den Retning. Da jeg bad om Ordet, var det nærmest kun for med to Ord at motivere det Forslag, som er stillet af mig og et Par andre Medlemmer af Udvalget om at vende tilbage til Forslaget, som det forelaa fra Landstinget, ved at optage disse 2. Børn af Navnet Moltke. Det tilstræffelige Motiv til igjen at stille et saadant Forslag ligger i den ringe Stemmemorfjæll, som det høie Thing maasse vil erindre, at der var ved Afstemningen ved 2den Behandling; hvis jeg husker ret, var det kun en Forskjel af et Par ganske faa Stemmer, der var til Stede. Det er væsentlig denne Bæveggrund, der har gjort, at vi have troet det rigtigt igjen at underkaste dette Spørgsmaal Thingets Afstemning. Naar vi have troet det rigtigt at foreslaa, at der afstemmes særlig over disse Forslag, saa er det ikke begrundet i vor egen Anskuelse, men i et Ønske, som blev udtalt af et andet Medlem her i Thinget ved forrige Behandling.

Sagd: Naar jeg ikke har kunnet finde mig tilfreds med den Afgjørelse af det nys omtalte Forhold, hvortil det høie Thing kom ved 2den Behandling, idet det negtede Grev Adam Moltkes Børn Indfødsret, ere mine Grunde hertil ifølge min fulde Overbevisning saa vægtige for mig, at jeg paa det Indstændigte maa opfordre det høie Thing til at tage dette Spørgsmaal under nærmere Overveielse. Ved Meddelelse af Indfødsret staa vi sædvanlig over for en Mand af fremmed Nationalitet, hvis Herkomst, Fortid og statsborgerlige Stilling i et andet Land knytter ham saaledes til dette, at der, naar han vil ombytte sin statsborgerlige Stilling i sit tidligere Fædreland med en lignende Stilling her i Landet, altid kan være Tvivl tilstede hos os om, hvor vidt han endnu med sine Følelser og Interesser tilhører det tidligere Fædreland eller det Land; han nu vil slutte sig til. Dette er det almindelige Forhold, hvorunder Indfødsret meddeles, og det er da ganske naturligt, at man søger nogen Garanti, at man betinger Indfødsrets Meddelelse af, at Vedkommende iforveien har opholdt sig en længere Aarvække her i Landet. Derimod kan der ingen som helst Betænkelse af den Art være tilstede lige over for disse Børn, som i og for sig have alle de indre Betingelser for at faae Indfødsret. Jeg tør næsten antage, at det er en mere tilfældig end korrekt Anvendelse af Navnet Indfødsret, der medfører, at vi her maa søge Lovgivningsmagtens Stadsfæstelse; dersom vi betegnede det som Nationalitetsret, vilde Enhver finde, at der ikke var nogen Grund dertil. Tænke vi os f. Ex., at en tydsk Familie, der midlertidig har opholdt sig her i Landet, faar i Sinde at vende tilbage til sit tidligere Fædreland, Lydfkland, hvor Manden erhverver sig en fremtidig Stilling og lader sine Børn opdrage, vil Enhver finde, at der ikke kan

være Tale om, at der med Rette skulde tilkomme Sønnen af denne Familie Indfødsret her, om han end er født i Danmark. En saadan Mand maa i Sind og Skind tilhøre det tydske Folk, og altsaa maa han have sin Nationalitetsret eller sin statsborgerlige Stilling der; men akkurat det Samme er Tilfældet med de her omhandlede Børn lige over for Danmark; alle Betingelser for, at disse Børn maa henregnes til den danske Nation, ere jo tilstede. Hvis Navnet Fædreland betyder det Land, hvor vore Fædre have levet, hvor de have arbejdet, virket, lidet og stridt, og hvis Fæder og Ære, Fortidsminder og Fremtidsforhaabninger de give i Arv til deres Børn, have disse Børn deres fulde Ret til denne Arv lige saa godt som til enhver anden, og det vilde derfor efter min Overbevisning være en stor Forurettelse, om man vilde negte at henregne dem til det danske Folk. Der faldt ved Sagens 2den Behandling Ytringer, som maasse kunde vække Tvivl hos En eller Anden om, hvorvidt ikke disse Børns Fæder til en vis Grad havde forspildt sin Indfødsret. Jeg kjendte ikke Manden — jeg kjender ham da heller ikke endnu — og jeg kunde altsaa ikke imødegaa disse Ytringer; men jeg har dog ad indirekte Veie søgt at staffe mig fuldstændig paalidelige Oplysninger i den nævnte Henseende, hvorved enhver Tvivl for mit Vedkommende er bleven fjernet. Stulde der endnu være nogen Tvivl tilstede hos de af Thingets Medlemmer, der ikke kjende de personlige Forhold, vil jeg henvise til de Udtalelser, som Ordføreren for denne Sag i Landstinget, den høitærede 1ste Landstingsmand for 1ste Kreds (Madvig), fremkom med. Jeg tror, at han som Bogter for den danske Nationalitet ikke viger tilbage for Nogen, og naar man læser den Barme og Bestemthed, hvormed han udtalte sig i den her omhandlede Retning, tror jeg, at al Tvivl maa forsvinde for Enhver, der ikke personlig har kjendt Forholdene. Selv saaledes som jeg opstattede Sagen ved 2den Behandling, er det mig imidlertid fuldstændig klart, at Fæderen, naar han ikke har mistet sin Indfødsret, dog umulig kan have forspildt sine uskyldige Børns Indfødsret. Naar vi tage Sagen under en aldeles uhildet Overveielse, tror jeg ikke, at man, uden at gjøre stor Urret, kan negte disse Børn den Ret, de have til at henregnes til det Folk, blandt hvilket de leve, og hvorfra de nedstamme. Lad os huske paa, at de tilhøre en Slægt, hvis trofaste danske Fædrelandsånd har erhvervet den et Navn i Historien. Jeg veed vel, at det er blevet en moderne Ytring, at Fædrenes Fortjenester ikke kunne overføres paa Børnene; men heri kan jeg ikke være fuldkommen enig, thi naar det ellers er Reglen, at det, vi efterlade os, gaa i Arv til vore Børn, hos den Ene i Skikkelse af en stor Gaard, hos den Anden i Skikkelse af en betydelig Peng kapital og hos den Tredie i Skikkelse af en Forretning eller hvilket som helst, tror jeg ikke, man kan sige, at den Arv, som en Mand,